SEBASTIANO ÚRFI MESÉJE,

melyben elmúlnak a biztonságos idők,
a tenger derékba töri a hajót, Antonio kihalássza
Sebastianót, előkerül egy útikalauz,
Sebastiano tekeregni megy, a bokorból többen
előrontanak, megköttetik a titkos frigy,
egy hórihorgas és egy pocakos illető pedig pórul jár

Voltak idők, amikor biztonságban érezte magát az ember. Most másféle idők járnak, és ezt onnan tudom, hogy akkor eszembe sem jutott a biztonság, most pedig gyakran felötlik bennem, hogy micsoda védett életet éltem valaha én. Élt még apám és húgom, Viola is, aki ikertestvérem, mégis húgomnak nevezem, ő is bátyjának hívott engem. Főleg, miután tizenhárom esztendős korunkban elveszítettük édesapánkat, és én lettem testvérem támasza. Apánk hajói halála után is ugyanúgy jöttek-mentek, portékával rakottan a közeli tengeren, mint azelőtt. A sós hullámok titokzatos világa, megvallom, sosem hagyott nyugodni.

Mindig szerettem volna tudni, milyen érzés lehet a nagy víz közepén, látható szárazföldtől távol bolyongani, amikor az utas csak iránytűjében és a csillagokban bízhat.

Megtudtam. Azóta lépten-nyomon fölrémlik lelki szemeim előtt húgom, Viola képe, amint kérlel, hogy ne vágjunk neki a hajóútnak, ő aggódik, túl viharos a tenger. Okkal aggódott. Ha akkor őrá hallgatok, most nem kellene gyászolnom őt. Hajóra ültünk, mert ha valamit elhatározok, azt keresztülviszem. A vihar erősebben tombolt annál, amit vitorlásunk kibírhatott. Derékban törte ketté hajónkat a tengerár. Hiába kapaszkodtunk kétségbeesetten egymásba, Violától messzire sodort a víz. Beemelték egy mentőcsónakba, láttam, de a csónakot azonnal elkapta és messze pörgette a tenger. Én utolsó erőmmel a kettétört főárbóc egyik darabját ragadtam meg és lovagló ülésben fölkapaszkodtam rá. Nem fog ki rajtam a háborgó víz, gondoltam, mielőtt elvesztettem az eszméletem.

Antonio házában tértem magamhoz, akiről kiderült, hogy hajóskapitány, civilben épp azon a hajón utazott, amelyiken mi is. Tapasztalt tengerészként jóval ügyesebben járt el a vihar idején, a nagy recsegés-ropogás közepette sikerült eloldania egy mentőcsónakot. Azzal evezett a már lecsendesült vízen, miután a vihar elvonult, amikor felfedezte eszméletlen testem, ami még öntudatlan állapotában is a törött árbócba kapaszkodott. Beemelt a csónakba, kievezett a partra, megvárta, amíg magamhoz térek,

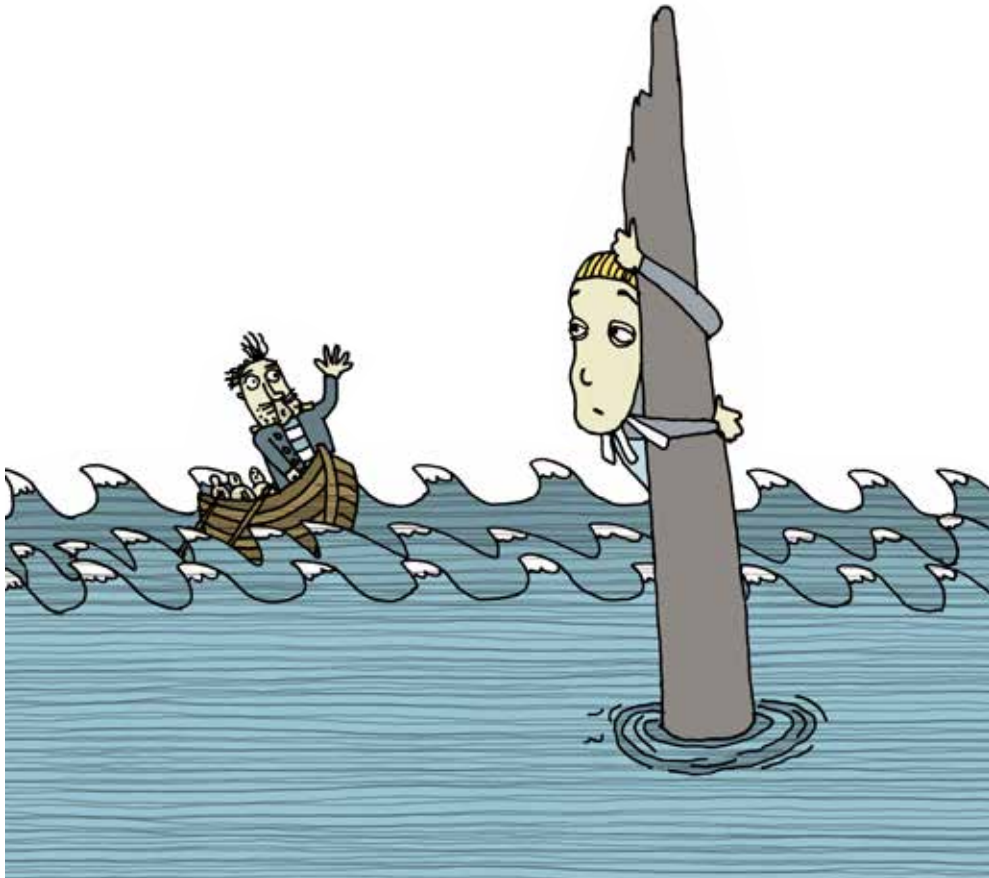

majd eltámogatott az otthonába, egy vidéki udvarházba, ahol gondosan ápolt engem. Rövid idő alatt egészen fölépültem, pedig gyerekkorom betegségei óta nem voltam olyan gyenge, mint ez után a viharos élmény után. A könyvtárszoba asztalán egy poros útikalauzt találtam. Azt lapozgatva megtudtam, hogy a közelben húzódik Illyria határa, a földé, ahol a felvilágosult Orsino herceg uralkodik.

Úgy emlékszem, apám többször is emlegette őt, mint műveltségéről messze földön híres, igazságos urat. Mindjárt két dolgot is elhatároztam. Egyrészt, hogy nagylelkű házigazdámnak már túlzottan terhére vagyok, nem árt tehát, ha továbbállok, másrészt pedig, hogy legokosabb lesz, ha ezt az igazságos Orsino herceget kastélyában fölkeresem, és arra kérem, segítsen hazajutnom. Amikor tervem előadtam neki, Antonio teljesen elszomorodott. Mintha valami énbelém fülig szerelmes kisasszony lenne, úgy kérlelt, hogy ne menjek sehová, maradjak nála, és váltig szabadkozott, hogy sajnálja, hogy házában csak ilyen szerény körülmények között gondoskodhat rólam.

Mondtam neki, hogy egyáltalán nem a szerény körülmények miatt állok tovább, és hogy halálomig hálás vagyok neki, amiért kimentett a hullámok közül. Azzal folytattam, hogy mindezek ellenére mégsem ülhetek tovább ölbe tett kézzel, már így is többet ültem, mint amennyit egy tetterős férfi büntetlenül tétlen-